

Hồi 15

Tỵ nạn chi sở

Mười đạo chân khí từ song thủ Yến Phi xâm nhập thân thể Lưu Dụ đang trong trạng thái kinh mạch toàn thân bất đồng, chân khí chạy loạn xạ khiến gã cực kỳ khó chịu, không bao lâu chân khí đã như từ những khe nhỏ theo suối ra sông, hợp lại chạy qua chỗ nào khiến đau đớn chỗ đó nhanh chóng tiêu giảm, cuối cùng mười đạo chân khí hợp lại làm một chuyển theo Nhậm Đốc nhị mạch, từ Vĩ Lư ngược lên Mệnh Môn, qua Đại Trùy tới Bách Hội, lại xuyên qua Ấn Đường hạ xuống Đản Trung, vận chuyển theo vòng chu thiên hết lần này đến lần khác.

Nội công của Lưu Dụ bị một thích của Lữ Quang chấn động thiếu chút nữa thì tiêu tán, nay bắt đầu dần dần ngưng tụ, mau chóng khởi sắc.

Lưu Dụ thực ra vẫn luôn duy trì được trạng thái còn chút tỉnh táo, nghe lồm bồm câu được câu chăng, cũng hiểu rõ cái mạng nhỏ nhỏ này toàn là do Yến Phi cứu lại, nếu chẳng phải gã không tiếc tổn hao chân nguyên vì mình bế khí nơi đáy nước mang tới đây, dù rằng Lữ Quang không quay lại dùng biện pháp tàn ác với gã, gã cũng bị ngạt nước mà chết. Hoặc giả nổi lên mặt nước cũng bị địch nhân dùng loạn tiễn bắn chết, trong lòng bất giác đại sinh cảm kích.

Hiện tại gã đã dần tỉnh lại, biết An Ngọc Tình đang ở một bên canh chừng Yến Phi, gã căn bản cũng vô pháp ứng phó yêu nữ này, bèn tiếp tục nhắm nghiền mắt, đợi Yến Phi hồi phục công lực, bản thân cũng tận dụng cơ hội để mau chóng phục nguyên.

Đồng thời trong lòng cũng bội phục nội công tinh tuyệt ảo diệu của Yến Phi đi theo một đường lối riêng biệt, hiển nhiên đã sơ nhập cảnh giới sâu xa của Tiên thiên chân khí, theo niên kỷ của gã mà nói, thật khó làm người ta tin, nhưng sự thực thì đúng là như thế. Hữu chưởng của Yến Phi vẫn áp vào lưng gã, không hề thu hồi chân khí giúp gã vận khí hành huyết, đương nhiên là có cùng tâm ý với gã bằng cách mau chóng nhất để hồi phục công lực.

Thời gian cứ thế trôi đi.

oOo

Phù Dung đứng trên bờ tây sông Dĩnh Thủy, nơi bọn Yến Phi mấy người trước đó nhảy xuống sông, chăm chú nhìn xuống đáy sông như muốn nhìn thấu dòng nước huyền hư, bồi tiếp hai bên tả hữu là Lữ Quang, Ngốc Phát Ô Cô và Khất Phục Quốc Nhân sắc mặt tái nhợt vì thụ nội thương, thần ưng Thiên Nhân đang lượn vòng vòng trên không. Một đội kỵ binh đang men theo bờ sông tìm kiếm, công sự phía bắc Tập vẫn tiếp tục xây dựng.

Ngốc Phát Ô Cô trầm giọng nói: "Bốn kẻ đêm qua xông vào doanh trại ta thì một đã chuồn theo khu rừng núi phía bắc, còn lại ba kẻ kia, thật là kỳ quái, bỗng dưng biến mất tăm mất tích".

Thư Cừ Mông Tồn nói: "Trong số bốn người đó, khẳng định có một là Yến Phi. Chỉ không rõ tên Thác Bạt Khuê lọt lưới có trong số đó hay không?".

Lữ Quang lãnh đạm nói: "Bình khí của người bị ta đâm trúng là hậu bối đao, chắc không phải là Thác Bạt Khuê, nhưng bọn chúng đã có người mang trọng thương, xem ra khó lòng chạy xa được, chỉ cần bọn ta tìm kiếm kỹ, tất sẽ bắt được chúng".

Phù Dung nhìn Khất Phục Quốc Nhân hỏi: "Quốc Nhân có cách nào không?".

Khất Phục Quốc Nhân ngược nhìn Thiên Nhân, chầm chậm trả lời: "Bốn tên này trừ Yến Phi ra, trong ba người kia Quốc Nhân từng gặp tại Nhữ Âm thành có một nam một nữ, bọn chúng vì tranh đoạt một khối ngọc mà lôi kéo nhau tới đây, nếu bọn chúng còn ẩn náu gần đây, nhất định không thoát khỏi cặp mắt của Thiên nhân, cách giải thích duy nhất là chúng đã tiềm nhập được vào trong Tập".

Phù Dung gật đầu biểu thị đồng ý, Ngốc Phát Ô Cô ngạc nhiên nói: "Như vậy không có khả năng, trừ phi...".

Phù Dung ngắt lời hắn nói: "Quốc Nhân nói rất đúng. Dưới nước nhất định có đường ngầm bí mật, có thể gian tế theo đó ra vào. Thiên Vương tùy lúc có thể xa giá tới, chúng ta cần phải tìm tới đám người này, trước một bước quét sạch thích khách khỏi Tập, bằng không nếu để Thiên Vương trách tội, không ai có thể đảm đương được".

Khất Phục Quốc Nhân nói: "Chúng ta tốt nhất là tiến hành song song, phái xuất quân tinh nhuệ vào Tập, do tại hạ tự chủ trì phối hợp với Thiên nhân cùng tìm kiếm kỹ càng, tất khiến địch nhân không nơi ẩn trốn".

Lời nói của hắn tuy ngữ khí bình tĩnh nhưng khiến Phù Dung ngẫm nghĩ không biết vì sao hắn hận Yến Phi thấu xương như vậy, lại nghĩ nếu Yến Phi rơi vào tay hắn chắc hắn phải hối hận kiếp này đã đầu thai làm người.

Lữ Quang cười ha hả nói: "Những người dưới nước do ta phụ trách tìm bí đạo, bắt được Yến Phi lo gì không tìm ra tiểu tử Thác Bạt Khuê? Bất quá Khất Phục tướng quân không nên làm chết Yến Phi, huynh đệ Mộ Dung Xung và Mộ Dung Vĩnh tuyệt không hy vọng có được một xác chết đâu".

Do Phù Dung khơi mào, chúng nhân đồng thanh cười gằn, tựa như đã thấy trước mất cảnh tượng vui chơi xả láng ở miền nam.

oOo

Yến Phi và Lưu Dụ cùng nhìn về phía An Ngọc Tình, ả đã bước qua ngưỡng cửa, nhưng vẫn ở bên ngoài nhìn vào chứ không tiến vào đánh lén, chờ đến lúc hai người họ cùng mở mắt rồi, mới không kềm được lộ xuất biểu tình của người bị qua mặt, khế quát: "Nguyên lai hai tên xấu xa các người tính chuyện dối lừa người ta, mau xoay lưng vào nhau vẽ địa đồ đưa ra đây!".

Thanh âm của ả đầy vẻ ngây thơ khả ái, khiến lòng hảo cảm của Yến Phi với ả tăng lên rất nhiều.

Lưu Dụ thì vì đã nếm qua thủ đoạn độc ác của ả, không chút ảnh hưởng, nghi ngờ hỏi: "Người đang nhìn cái gì? Vì sao muốn tránh vào căn nhà đổ nát đó?".

An Ngọc Tình lại không kiên nhẫn được, nhìn ra bên ngoài nói: "Mau lên, bốn tiểu thư không có thời gian dây dưa với các người, ta còn muốn theo nguyên lộ ly khai. Thật tà môn! Sao lại có một con ung sẵn mỗi không ngừng lượn tròn trên không chứ?".

Y phục của ả nửa ướt nửa khô, ép sát vào người, để lộ những đường cong mỹ lệ dụ hoặc, hai người đang thương thức, nghe nói vậy mặt mày đồng thời biến sắc.

Yến Phi kéo Lưu Dụ dậy, bèn hướng về phía An Ngọc Tình đang lộ thần sắc cảnh giác nói vội: "Đó là Thiên nhân của Khất Phục Quốc Nhân, địch nhân đã đoán được chúng ta theo bí đạo dưới nước tiềm nhập vào Tập, chúng ta cần lập tức tìm nơi tốt hơn ẩn núp, chậm sẽ không kịp".

Lần này đến lượt An Ngọc Tình kinh hoảng, dậm chân nói: "Chẳng biết lần này uống lầm thuốc gì mà lại dính phải hai con quỷ xui xẻo các người".

Lưu Dụ miễn cưỡng đứng lên, cắn răng nói: "Ta vẫn còn có thể tự đi được".

Yến Phi nói: "Theo ta đi!".

Rồi hướng về phía dãy nhà đổ nát phía bên kia đi trước, hai người còn lại hoang mang đuổi theo sau.

Ba người ra khỏi phế viên, mới biết tiến thêm một bước cũng khó.

Đại quân tiên phong của Đế Tần không trú trong Biên Hoang Tập, đổi lại các cao điểm trong Tập được thiết kế thành vọng gác, tại các điểm nút giao thông và cửa Tập có sắp xếp các cửa quan ngăn chặn, đặt toàn bộ Biên Hoang Tập dưới sự giám thị nghiêm mật, bố trí một tòa thành trống để chờ đợi Phù Kiên và các đại tướng trong thân binh đoàn.

Lưu Dụ hiện thời dần thân vào dịch trận càng hiểu rõ ý đồ của Phù Kiên. Khi Phù Kiên tiến vào Biên Hoang Tập, thành tập này được gia tăng lực lượng phòng thủ tới mức tối đa, trở thành bộ tổng chỉ huy hậu phương của Phù Kiên, lợi dụng Dĩnh Thủy chuyên chở binh lính, lương thảo xe cộ vũ khí liên tục tiếp viện cho tiền tuyến, giải quyết chuyện hành quân của đội quân khổng lồ cùng bổ cứu các vấn đề trên mọi phương diện. Và khi đó dải đất rậm rạp nằm ở bên rìa trung tâm Biên Hoang sẽ trở thành trạm trung chuyển nam bắc, tránh khỏi nhược điểm trí mệnh để bị cắt đứt đường vận lương.

Phù Kiên đã bố trí thế trận trường kỳ tác chiến, trước sẽ toàn lực đoạt lấy Thọ Dương, sau đó dùng Biên Hoang Tập và Thọ Dương hỗ tương hô ứng, phân binh đa lộ, xua quân tiến xuống phía nam, buộc Nam Tấn với binh lực bạc nhược cùng quần ứng phó. Đến lúc toàn bộ các thành trấn phía bắc Kiến Khang đã bị vây hãm mới ung dung bao vây Kiến Khang. Khi đó Kiến Khang thành đang từ địa vị thủ phủ trung tâm của tổ hợp các thành trấn bao quanh trở thành cô phong vô viện, giống như cá nằm trên thớt chờ Tần quân binh lực cường đại muốn chém muốn mổ ra sao cũng được. Chiến lược này của Phù Kiên quả là không chút khiếm khuyết. Nếu Lưu Dụ có thể trở về mang những điều sở kiến nhân tiên báo cáo lên tường tận thì sẽ là những tin tức tình báo vô cùng hữu dụng. Chỉ bất quá Lưu Dụ biết rất rõ trong tình huống hiện thời, tính ra cơ hội để gã có thể sống sót trở về là hết sức ít ỏi, đừng nói đến chuyện muốn hoàn thành sứ mệnh trọng yếu Tạ Huyền phó thác cho gã.

Yến Phi dẫn theo hai người xuyên qua phòng ốc, chuyên tìm lộ tuyến có mái ngói hay cây to che chắn thân hình đào tẩu, mau chóng hướng tới nơi có chỗ trốn tránh. May mà bọn họ xuất phát từ phía đông bắc, tới phía đông thành không cần đi ngang qua những con đường qua tứ môn, nếu không tất đã bị phát hiện.

Yến Phi cuối cùng dừng lại, ngồi xổm bên song cửa của một gian phòng bỏ hoang định thần quan sát bên ngoài, đằng trước thì ra là hậu viện của một tòa nhà hai tầng làm bằng gỗ.

An Ngọc Tình và Lưu Dự phân biệt tiến đến hai bên tả hữu, bắt chước gã nhìn ra bên ngoài.

Lưu Dự nói: "Đệ Nhất Lâu?".

An Ngọc Tình mục quang nhìn lên, nghiêng tai nghe ngóng, thấp giọng nói: "Trên mái ngói có địch nhân".

Lưu Dự nhú mào nói: "Trong Lâu có địa phương để lẩn trốn sao?".

Yến Phi gật đầu: "Trong Lâu có một hầm chứa rượu, kín đáo phi thường, là nơi lâu chủ Bàng Nghĩa giấu rượu và tránh họa lúc khẩn cấp, chỉ có người trong Lâu mới biết được, thiết bị thông khí cũng không tệ".

An Ngọc Tình lắc đầu nói: "Trốn tránh tại đó cũng chỉ tạm thời yên ổn, hai người người lập tức vẽ ra giao cho ta địa đồ, sau đó chúng ta chia ba ngã xông ra ngoài, phó thác số mệnh cho trời".

Lưu Dự không phải là không biết An Ngọc Tình nói rất có đạo lý, bởi vì địch nhân đã phát hiện có người theo thủy đạo mà vào, khẳng định biết bọn họ tiềm nhập vào Tập, tìm kiếm khắp nơi không thấy, đương nhiên đoán được bọn họ đang trốn tránh tại một loại hầm bí mật nào đấy. Lại vì Yến Phi có quan hệ mật thiết với Đệ Nhất Lâu, tất nhiên coi Đệ Nhất Lâu là mục tiêu hàng đầu cần tra xét kỹ càng, đến lúc đó bọn họ sẽ vô lộ đào sanh. Ngược lại hiện tại địch nhân đang tập trung chú ý vào khu đông bắc, bọn họ cương quyết đột vây, lại có được một mảnh sinh cơ. Bất quá gã có tính cách kiên nghị, chưa đạt mục đích thà chết không chịu buông tay. Lòng nghĩ chỉ cần đến khi trời tối, có thể mặc binh phục Tần binh nguy trang thành địch nhân là có nhiều cơ hội trà trộn hành động theo ý mình. Đã hoàn thành nhiệm vụ lại thành công đào sanh. Hầm chứa rượu của Đệ Nhất Lâu đối với gã mà nói đúng là mừng ngoài sức tưởng tượng.

Yến Phi lắc đầu nói: "Xông ra khỏi Tập chúng ta thật không có bao nhiêu cơ hội, bất quá nếu tiểu thư vẫn quyết như ý, bọn ta đương nhiên sẽ thủ tín. Nhưng sẽ không bồi tiếp người đi tống tử. Thời gian không có nhiều, thỉnh tiểu thư lập tức quyết định".

An Ngọc Tình đảo cặp mĩ mục qua lại vài lần, thở nhẹ nói: "Ai! Thực không biết nếu đi như thế thì vận mệnh xui xẻo ra sao? Hảo a! Vào tửu khố rồi tính sau!".

Hai người ngầm khen ả thông minh, nếu không có bọn họ giúp ả quá quan, ả sẽ chẳng có chút cơ hội nào. Yến Phi không nói gì, nhảy qua song cửa đi ra.

Cả bọn nương theo cây cối che chắn thân hình, tránh khỏi con mắt giám sát từ phía trên của lính gác, vượt qua bức tường hậu viện, theo cửa sau vào lâu, bước vào nhà bếp lớn ở phía sau tầng dưới của Đệ Nhất Lâu.

Yến Phi đi tới trước một cái bếp lò, nhắc một cái chảo to tướng lên.

Lưu Dụ cùng An Ngọc Tình không hện mà cùng thò đầu nhìn xuống, chỉ thấy không khác gì một bếp lò bình thường, từ bên dưới có thể tống củi rơm vào hốc lò, lúc này chỉ còn lại một đám tro than tắt ngấm.

Yến Phi khẽ cười nói: "Chỗ xảo diệu chính là tại đây, do bởi tại đây có tám cái bếp lò toàn bộ đều giống nhau, bề ngoài tuyệt không thể nhìn ra có gì khác nhau". Tiếp đó thò tay vào, đẩy xuống đáy lò, nhưng có đẩy cách nào cũng đẩy không được, Yến Phi bồn chồn.

Hai người cũng kinh hãi, bần thần nhìn gã, không biết vấn đề xảy ra từ chỗ nào.

Yến Phi khốn khổ nuốt nước miếng, thần thờ nói: "Nơi này vốn phải có một bức tường di động được, dịch đi sẽ lộ ra đường tiến vào hầm ngầm chứa rượu".

Lưu Dụ nói: "Vậy thì bên trong hẳn có người ngăn bức tường đó lại?".

An ngọc Tình lại ngơ ngác: "Bên trong có người sao?".

Yến Phi đang kinh hãi mau lẹ hóa thành vui mừng, nắm tay thành quyền, vỗ lên tường theo một tiết tấu khi ngắn khi dài, tựa như gõ ám hiệu cho người bên kia bức tường.

Lưu Dụ không kiên nhẫn được, hỏi: "Là Bằng Nghĩa ở trong?".

Yến Phi lắc đầu nói: "Là tiểu tử Thác Bạt Khuê mới phải. Cuối cùng cũng biết tới đây mà lẩn trốn".

An Ngọc Tình thấp giọng: "Phải chăng là tên trộm ngựa trứ danh ấy?".

Yến Phi gật đầu: "Chính là hắn, nếu ngươi muốn dùng cách xưng hô như thế".

Sau tường có tiếng động khẽ truyền ra, tiếp đó cả bức tường được dịch ra, bên dưới xuất hiện là Thác Bạt Khuê, nhìn thấy Yến Phi, lắc đầu ngạc nhiên cười khổ nói: "Sao lại là ngươi?" Mục quang tiếp đó quét qua Lưu Dụ và An ngọc Tình mà không hỏi gì, tiếp tục nói: "Tình thế đương nhiên không hay chút nào, xuống đi rồi hãy nói". Rồi quay lại đi xuống, bên dưới là một con đường lát đá. Yến Phi dẫn đầu cả bọn đi vào.

An Ngọc Tình không còn lựa chọn nào khác, thêm nữa thấy nói thiết kế xảo diệu nên càng thêm hứng thú, theo mọi người tiến vào. Lưu Dụ là người đi sau cùng, đương nhiên không quên mang cái chảo lớn đặt nguyên tại chỗ cũ, tất cả đều hồi phục nguyên dạng trước đó, bọn họ giống như biến đi mất dạng khỏi mặt đất Biên Hoang Tập.

Thọ Dương thành, tướng quân phủ, đại đường.

Cao Ngạn bị Tạ Huyền nhiều lần gạn hỏi những tình huống tối hậu liên quan đến Biên Hoang Tập, nhưng đặc biệt, không hề mất kiên nhẫn, cứ thế bấm lên. Lần này Tạ Huyền ngôn từ trúng đích, lời lẽ giản đơn súc tích, thêm Tạ Huyền có một khí chất ngoại mạo cao quý hòa nhã, phong độ khí phách dễ khiến người thân cận thuận tòng, khiến hắn có cảm giác thoải mái như cây cối gặp gió xuân, hướng chi Tạ Huyền tại Nam Tấn là bậc vô địch đại sư chẳng ai không ngưỡng mộ, cho nên Cao Ngạn thấy Tạ Huyền chịu mất thời gian hỏi han hắn, chỉ cảm thấy vinh dự và kinh ngạc, vì thế mới phá lệ biết không thể không nói, nói là phải nói hết; cũng ngầm lấy làm kinh ngạc là đồ vật trong túi Yến Phi phó thác cho hắn mang tới quả có uy lực đến mức khiến cả Tạ Huyền liền nửa đêm vội vã tới đây tự thân xử lý.

Trừ Lưu Lao Chi luôn túc trực một bên, ngay cả Hồ Bán cũng được lệnh lui khỏi đại đường.

Thanh âm của Tạ Huyền lại vang bên tai Cao Ngạn: "Cao huynh đệ thực chưa xem qua đồ vật trong túi đó sao?".

Cao Ngạn mặt đỏ lên, lúng túng nói: "Tiểu nhân không dám man trá, coi thì chưa coi qua, bất quá đã từng sờ thử qua lớp da dê, cảm giác đó là một thứ đồ bằng ngọc thạch".

Lưu Lao Chi ngồi phía sau Tạ Huyền hiểu ý cười nhẹ.

Tạ Huyền gật đầu nói: "Ta tin lời Cao huynh đệ, có cơ tâm là chuyện thường, ta chỉ không minh bạch một điều, Cao huynh đệ là kẻ lão luyện, vì sao khi chưa rõ vật trong túi là thứ gì, không cần suy nghĩ vẫn mang tới Thọ Dương, không sợ bị người hãm hại hay sao?".

Cao Ngạn mặt càng đỏ dử, thẹn thùng cười nói: "Huyền gia coi rất chuẩn, chuyện này đích thực không phù hợp với tác phong xưa nay của tiểu nhân, nhưng tiểu nhân thực quả sợ là khi nhìn thấy bảo vật sẽ sinh ra ý đồ bất chính, phụ mất sự ủy thác của Yến Phi".

Lưu Lao Chi kèm không được hỏi: "Nghe nói hoang nhân không ai tín nhiệm nhau, vì đâu người lại chịu tín nhiệm Yến Phi đến thế?".

Cao Ngạn ngơ ngác, tựa như trong lòng cũng đang tự hỏi vấn đề này, một lúc sau thần tình cổ quái nói: "Nếu ở Biên Hoang Tập muốn tìm một kẻ không hề kiến lợi vong nghĩa, đại khái chỉ có duy nhất Yến Phi, tiểu nhân cũng không hiểu tại sao mình lại có cách nghĩ như thế? Nhưng gã rất không giống kẻ khác, bất luận các bang hội dùng

trọng kim bao nhiêu làm lễ vật, gã thủy chung không thềm để ý, cam tâm vì Đệ Nhất Lâu làm việc”.

Tạ Huyền nói: "Có phải vì hành vi của gã xả thân cố thủ Đông Môn lúc Hán nhân rời bỏ Biên Hoang đã làm người người cảm động thật sâu sắc không? Có thể là gã vẫn muốn vàng của người cơ mà”.

Cao Ngạn cúi đầu, chầm chậm lắc đầu thấp giọng nói: "Tiểu nhân đúng là bị gã làm cảm động, nhưng lại không phải vì việc gã lưu lại tử thủ Đông Môn, mà vì khi đang bị Khất Phục Quốc Nhân truy sát tới nơi, gã vẫn một thân một mình chia vai gánh vác, để cho tiểu nhân đào sanh, lúc đó tiểu nhân có cảm giác gã đối với việc ứng phó với Khất Phục Quốc Nhân hoàn toàn không nắm chắc. Ài! Tiểu nhân thực không giúp gì được cho gã, nếu lại cũng không tuân theo phân phó của gã, tiểu nhân làm sao dám nhìn mặt gã nữa đây?”.

Tạ Huyền hô một tiếng "Hảo!", hân hoan gật đầu nói: "Gã hữu tình người hữu nghĩa, như thế mới đáng gọi anh hùng hảo hán”.

Lưu Lao Chi nói theo: "Nếu Yến Phi không địch nổi Khất Phục Quốc Nhân, Cao huynh đệ há chẳng một phen trắng tay sao? Lại còn bị bọn ta hoài nghi nữa chứ”.

Cao Ngạn đầy tin tưởng nói: "Yến Phi tuyệt không phải là kẻ đoản mệnh, nhân vì tiểu nhân bằng nhãn quang đánh giá cổ vật của mình rất có tín tâm với Điệp Luyến Hoa của gã, bản thân Yến Phi lại càng không phải kẻ hữu dũng vô mưu. Cho đến bây giờ chưa ai có thể khiến cho gã phải nếm mùi cay đắng”.

Tạ Huyền cảm thấy thú vị, hỏi: "Trong lòng người, Yến Phi là hạng người thế nào?”.

Cao Ngạn cười khố: "Biên Hoang Tập chỉ sợ không ai có thể trả lời khẳng định câu hỏi của Huyền gia một cách sáng khoái, Yến Phi là người ra sao? Ài! Gã có lúc mấy ngày không nói chuyện, như là một người hoài bão nổi niềm đau thương; có khi lại có thể cùng mình uống rượu cười nói, ngôn từ như nước chảy, gã kiến văn quảng bác, đối với các địa phương nhân tình phong thổ cực kỳ hiểu biết. Tại Biên Hoang Tập không ai biết lai lịch gã, gã cũng chẳng nói gì về chuyện của bản thân. Hắc! Ở Biên Hoang Tập hỏi chuyện riêng của người ta là đại kỵ mà”.

Tạ Huyền nhú mày nói: "Chiếu thời gian mà luận Yến Phi rời Biên Hoang Tập cũng không cách thời điểm Cao huynh đệ ly khai Biên Hoang Tập bao lâu. Lúc đó Mộ Dung Thùy còn chưa phong tỏa Tập, làm sao mà trong tay Yến Phi lại có ngọc tỷ Mộ Dung Thùy vẫn giấu kín? Yến Phi phải chăng biết tiếng Tiên Ti?”.

Cao Ngạn nói: "Yến Phi chỉ dùng Hán ngữ, bất quá dám khẳng định gã hiểu hết tiếng nói các tộc Hồ, còn vì sao gã có ngọc tỷ của Mộ Dung Thùy, tiểu nhân cũng không rõ".

Tạ Huyền khẽ cười: "Cao huynh đệ yên tâm đi, bọn ta không chút hoài nghi người, lại càng không hề nghi ngờ Yến Phi, Cao huynh đệ có thể lui xuống nghỉ ngơi được rồi, có chuyện ta lại sẽ cùng huynh đệ tán dóc nghe".

Sau khi Cao Ngạn thoái lui khỏi đại đường, Tạ Huyền trầm giọng nói: "Lao Chi coi chuyện này ra sao?".

Lưu Lao Chi bước tới bên tả ngồi xuống trước mặt Tạ Huyền nói: "Cao Ngạn tuy thường nghe danh giáo hoạt tham lợi, lần này tôi lại tin hẳn không nói sai, hẳn đối với Yến Phi thực sự có tình có nghĩa".

Tạ Huyền đồng ý: "Lao Chi coi việc rất chuẩn, nhưng chúng ta cũng không thể ký thác toàn bộ hy vọng vào Yến Phi cùng Mộ Dung Thùy ở đằng sau hẳn. Tin tức tình báo do Cao Ngạn mang lại hết sức hữu dụng để hiểu rõ kế hoạch của địch nhân. Như thế nào sẽ có biện pháp như thế, ta khả dĩ cũng đoán được chiến thuật và mưu mô của hẳn, tùy tiện sẽ để cho bên ta cùng quân tiên phong của Phù Kiên ngạnh đả một trận, trận này mà thắng, có thể khiến Chu Tự sanh xuất dị tâm đối với Phù Kiên, càng có thể thủ tín cùng Mộ Dung Thùy, cho hẳn biết rõ chúng ta đủ tư cách cùng hẳn hợp tác".

Lưu Lao Chi tuy không hiểu suy nghĩ trong đầu Tạ Huyền, nhưng hẳn luôn coi Tạ Huyền như thần minh, vội gật đầu đồng ý.

Tạ Huyền thở dài, ngược nhìn xà nhà nói: "Hy vọng ba ngày sau, Yến Phi có thể yên ổn tới gặp ta, hiện tại đối với gã ta có kỳ vọng rất lớn".

- o O o -